

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Ing. A. O.**, zastoupenému JUDr. Vítem Rybářem, advokátem se sídlem v Ostravě, 28. října 1610/95, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2016, č.j. 2576/1.30/16-3, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále jen inspektorát) ze dne 19. 2. 2016 č. j. 15344/10.30/15-4, jímž byla žalobci uložena pokuta 30 000,- Kč za správní delikt dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o zaměstnanosti).

Žalobce namítl v žalobě, že skutkový stav byl zjištěn jen na základě protokolu o výsledku kontroly a ten žalobce zpochybňoval. V řízení nedošlo ke svědecké výpovědi L. M., nelze vycházet z toho, co uvedl v záznamu o kontrole. Záznam má charakter podle § 137 odst.4 zákona č.500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), nemůže sloužit jako důkazní prostředek. Žalovaný se takřka nevyjádřil k žalobcově odvolací námitce, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Žalobce poukázal na konkrétní judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví.

Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 29.8.2013 provedl inspektorát kontrolu na pracovišti „rekonstrukce Domu zdraví“ v Havířově, kde L. M. brousil podlahy v objektu. Jmenovaný předložil inspektorátu objednávku zednických a stavebních prací ze dne 2.3.2013 a uvedl, že *práce vykonává pro pana O. (tj. žalobce – pozn. soudu) od roku 2004, v roce 2013 od 2.3.2013. Je živnostník, práci od 2.3.2013 vykonává denně, pracovní doba je stanovena od 7 do 17 hodin, pracovní nářadí má od pana O. (rozbrušovačku), do práce jezdí s dalšími živnostníky – Slováci – denně služebním autem pana O.. Placený je za hodinu odvedené práce – 140 Kč/hod. Peníze dostává pravidelně měsíčně (na konci měsíce) v hotovosti na základě jím vystavené faktury. Pracuje pouze pro pana O., pro jiné subjekty nepracuje. Za výsledek jeho činnosti odpovídá pan O. V předložené objednávce ze dne 2.3.2013 je uvedeno, že žalobce objednává u L. M. zednické a stavební práce v roce 2013. Rozsah stavebních prací včetně platebních podmínek bude upřesněn při nástupu na jednotlivé zakázky. Termín od 1.3.2013 – 31.12.2013. Z předložených faktur vyplývá, že je žalobci vystavil L. M., předmětem jsou vždy „stavební práce“ vykonané v období jednotlivých měsíců (duben až srpen 2013), s jednotnou cenou vždy 28 000 Kč. Žalobce podal žádost o přezkoumání protokolu ze dne 10.9.2013, které nebylo vyhověno. V žádosti uvedl, že *L. M. je samostatně podnikajícím živnostníkem, velmi dobrým odborníkem na zednické práce, vždy chtěl být samostatným a odmítal vstoupit do pracovního poměru. Není však příliš aktivní pro zajišťování zakázek, není organizátorem, proto mu vyhovuje vzájemná spolupráce, rozhodně není žalobci podřízen. Z žádného předpisu nevyplývá, že by pan M. musel provádět výkony pro více odběratelů. Jako každý dodavatel má svoji pracovní dobu každý den, není přece vůbec běžné, že by dodavatel činil výkony v jakési mimopracovní době. Tento způsob společného podnikání je neustále se vyvíjející politickou otázkou.* Ve věci byl vydán příkaz dne 19.6.2014, proti němuž podal žalobce odpor. Poté bylo nařízeno ústní jednání a předvolán L. M. jako svědek, ten se však omluvil ze zdravotních důvodů, takže byl stanoven nový termín jednání, na které se předvolaný svědek M. nedostavil. Při jednání dne 27. 8. 2015 byly konstatovány listiny a proveden důkaz protokolem o výsledku kontroly ze dne 10. 9. 2013. Přítomný žalobcův zástupce se nevyjádřil, uvedl, že se vyjádří v dalším průběhu řízení, nenavrhoval*

žádné důkazní návrhy. Ve spise se nenachází žádné další žalobcovo vyjádření, ve věci bylo inspektorátem rozhodnuto dne 19.2.2016. V odvolání žalobce s poukazem na judikaturu namítl, že bylo rozhodnuto pouze na základě protokolu o výsledku kontroly, nelze vycházet z toho, co uvedl L. M. v záznamu. Nebyl vyslechnut jako svědek, takže nebylo prokázáno, že by byly naplněny znaky závislé práce.

Nejprve krajský soud uvádí, že se neztotožňuje s žalobcovou námitkou o tom, že by byl zjištěn skutkový stav jen na základě protokolu o výsledku kontroly, neboť ze správního spisu vyplývá, že byly použity a vyhodnoceny i další listiny, a to objednávka ze dne 2.3.2013 a faktury za duben až srpen 2013. Pokud jde o žalobcem citovaný judikát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27.4.2012 č.j. 4 Ads 177/2011-120, pak jeho právní věta se zabývá jinou otázkou (znaky nelegální práce) a věci se liší i po skutkové stránce v tom, že v citovaném správním řízení nebylo vůbec nařízeno ústní jednání a účastníci nebyli uvědoměni o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo jednání. Z rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 30.5.2008 č.j. 4 As 21/2007-80 zdůrazňuje krajský soud, že správní orgány se tam vůbec nevypořádaly s důkazními návrhy, které účastník řízení učinil – což je podstatný rozdíl oproti nynější situaci, kdy žalobce zůstal zcela pasivní, nenavrl žádné důkazní návrhy. Žalobcův poukaz na rozhodnutí NSS ze dne 7.4.2011 č.j. 5 As 7/2011-48 považuje krajský soud za nepřipadný, když tento judikát se zabýval zásadou koncentrace podle § 82 odst.4 správního řádu, kdežto námitky v této věci k otázce koncentrace vůbec nesměřovaly.

Pokud jde o použitelnost záznamu a protokolu o kontrole, soud připouští, že Krajský soud v Plzni vyslovil v citovaném rozhodnutí ze dne 22.12.2014 č.j. 57 A 88/2013-74 závěry, které žalobce prezentoval v žalobě. Nelze však přehlédnout, že v uvedené věci žalobkyně namítala konkrétně odlišnou skutkovou verzi události a správní orgán se jí nezabýval. Jednalo se tedy – opět na rozdíl od nyní projednávané věci – o nedostatečně zjištěný skutkový stav za situace aktivní obrany žalobkyně. Rozsudek Krajského soudu v Plzni také nebyl přezkoumán NSS, na rozdíl od rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15.4.2014 č.j. 78 Ad 11/2013-63, jehož správnost byla NSS potvrzena rozhodnutím ze dne 30.9.2014 č.j. 5 Ads 75/2014-40. V posledně citovaném případě se přitom jednalo o velmi obdobnou situaci jako v nyní projednávané věci – kontrola se týkala nelegální práce, několik osob se na místě vyjádřilo do záznamu, tyto skutečnosti byly vtěleny do protokolu o kontrole. Žalobce v citované věci zůstal po celou dobu správního řízení pasivní. NSS se ztotožnil s názorem zdejšího soudu, že protokol o kontrole lze použít v řízení o správním deliktu, s tím, že zdůraznil, jak velkou roli hraje i přístup žalobce, jeho aktivita či pasivita ve správním řízení. V nyní projednávané věci žalobce obecně tvrdil, že s panem M. spolupracují, že není neobvyklé, aby pracoval jen pro žalobce a že i živnostníci mají „pracovní dobu“. Žalobce nechal zcela bez povšimnutí konkrétní informace pana M. o pracovním nářadí, způsobu dopravy či o odpovědnosti za výsledek práce, což jsou podle názoru soudu závažné skutečnosti z hlediska rozlišení spolupráce dvou obchodních subjektů a závislé práce. Žalobce nenapadal věcnou správnost kontrolních zjištění, pouze polemizoval s právními závěry, které učinily správní orgány z kontrolních zjištění.

Soud se neztotožňuje ani s poslední žalobní námitkou. Žalovaný se zabýval informacemi od pana M., způsobem jejich získání a souvislostmi s celkovou důkazní situací průběžně v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí (str.6 – 9), kdy část ohledně námitek uvedených v části IV. odvolání pouze shrnuje, odkazuje na úvahy již uvedené. Tuto část tedy nelze hodnotit vytrženě, odděleně od ostatních částí odůvodnění.

S ohledem na výše uvedené soud zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.

Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu žádné náklady přesahující běžnou úřední činnost, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 20. prosince 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu